

George Washington a vojenská náborová krize

 nationalinterest.org/feature/george-washington-and-military-recruitment-crisis-207806

8. prosince 2023

Populární obrázek Kontinentální armády, která bojovala a vyhrála americkou válku za nezávislost, je jedním ze sbírek farmářů a obchodníků shromážděných ze všech třinácti kolonií, kteří se postavili nejsilnější profesionální armádě své doby a dosáhli svého cíle nezávislosti prostřednictvím vlastenecký zápal a taktická tvořivost. Na tomto obrázku je něco pravdy, ale realita byla mnohem složitější.

Mnozí si neuvědomují, že George Washington si často zoufal nad oddaností Američanů věci americké svobody. Nábor a udržení byly neustálým bojem a bylo to jen díky jasné oddanosti cílům, pro které byla válka vedena, a současně vyvážení způsobů a prostředků proti tvrdé realitě boje, který Washington uspěl. Vzhledem k současným problémům americké armády s nábořem stojí za to prozkoumat, jak se Washingtonu podařilo řídit kontinentální armádu přes vlastní nedostatek ochotných a schopných válečníků k dosažení konečného vítězství.

Když Washington v roce 1775 převzal velení kontinentální armády, nadšení pro americkou věc právě začínalo vrcholit. Massachusettské milice donutily Brity k ústupu z Lexingtonu a Concordu a zatlačily nepřítele do přístavního města Boston. Washington, jak ukázal ve francouzské a indické válce, byl urážlivý velitel. Ale zdrženlivost ze strany jeho podřízených velitelů a neustálý nedostatek zásob a pracovních sil znamenaly, že byl nucen změnit svůj operační přístup. Dokonce i na vrcholu vlasteneckého nadšení jeho důstojníci odmítli zaútočit na Boston, takže se Washington spokojil s dělostřeleckou palbou, která nakonec přinutila Brity k evakuaci.

Během obléhání si Washington v soukromém dopise stěžoval , že armáda obklopující Boston získala pověst odvahy a vlastenectví, kterou si „v žádném případě nezaslouží“. Pouhé dva měsíce po svém jmenování vrchním velitelem už „zlomil“ jednoho plukovníka a pět kapitánů za zbabělost a další dva plukovníci byli zatčeni za stejný čin. Neustále se snažil rozmlouvat důstojníkům, včetně svých nejvyšších generálů , aby rezignovali na své pověření.

Tento problém se zvýraznil, když se vzrušení obklopující nezávislost rozplynulo a ustoupilo zoufalství. Vlastní zájem postupně vystřídal vlastenectví a starost o společnou obranu. Mnoho Američanů buď dezertovalo, nebo se prostě odmítlo znovu přihlásit. Postupně se objevilo spolehlivé jádro bitvou zocelených vojáků a důstojníků, kteří upřednostňovali povinnost před vlastním zájmem, ale tito sotva stačili na to, aby zajistili přežití kontinentální armády. Zásadní útočná akce nepřicházela, až na několik významných výjimek, jako jsou útoky na Trenton a Princeton, v úvahu.

Vzhledem k tomu, že nábor a udržení se zpožďovaly, zavedl Washington několik zásad , aby tento trend zvrátil. Požádal Kongres, aby prodloužil závazky narukování z jednoho na tři roky nebo po dobu trvání války. Bojoval za štědré penzijní plány pro své důstojníky a odměny za vojáky. Jeho neustálý boj o to, aby jeho jednotky byly zásobovány i tím nejnutnějším minimem, které potřebovaly k přežití, ho přivedl na pokraj zoufalství. Neochotně povolil rekvizici civilních potravin pro svou hladovějící armádu a cítil, že odvod by mohl být vhodný , vzhledem k nedostatku nových rekrutů.

Navzdory těmto snahám nemohl Washington do příchodu francouzského námořnictva podniknout ofenzívu v takovém rozsahu, v jakém chtěl. Mezitím byl jeho nejdůležitějším krokem strategická reengineering toho, jak zaměstnával svou armádu.

Washington praktikoval strategii ve své nejpragmatictější podobě, kterou později skvěle vyjádřil jako rovnice Arthur Lykke: „Strategie se rovná cílům (cílům, o které člověk usiluje) plus způsobům (akcím) plus prostředkům (nástrojům, kterými lze dosáhnout nějakého cíle).“ Zatímco jeho vzorec je originální, Lykke zdůraznil stejný axiom strategie, který každý velký stratég považuje za samozřejmý: cíl nebo účel je nanejvýš důležitý. Způsoby a prostředky existují pouze proto, aby sloužily a dosahovaly tohoto cíle.

Druhý kontinentální kongres učinil konec kontinentální armády křišťálově jasným. Jeho účelem a cílem jeho vrchního velitele byla jednoduše „obrana americké svobody“. Jednou z mnoha vlastností, které z Washingtonu udělaly „nepostradatelného muže“, bylo to, že se ani na okamžik neodchýlil od tohoto účelu.

S ohledem na prostředky, které měl k dispozici, však přehodnotil, jak tento účel sledoval. Neměl dostatek mužů, aby mohl pokračovat v ofenzívě v rozsahu, v jakém si přál. Když viděl, že zachování americké svobody závisí na pokračující existenci kontinentální armády, sledoval strategii přežití, dokud nedorazí francouzská podpora. To byl nejlepší způsob, jak dosáhnout svého cíle, s ohledem na dostupné prostředky, a když bylo vše řečeno a uděláno, byla to vítězná strategie.

Dnešní politici a vojenští vůdci by se měli při procházení vlastní náborové krize dívat do Washingtonu. To bude pravděpodobně vyžadovat revizi toho, jak prosazují své cíle, vzhledem k jejich neschopnosti získat zaměstnance na úroveň, kterou vyžadují jejich současné plány. Ale je tu další, zásadnější otázka, na kterou musí nejprve odpovědět: Sledují správné cíle?

Jak ukázali Lykke a Washington, národ dosáhne vítězství, když je toto vítězství jasně definováno. Pro kontinentální armádu byla tímto cílem obrana americké svobody. S přijetím americké ústavy jako zákona země byl tento účel znovu zdůrazněn, ale nezměnil se.

Preambule ústavy, kterou dosud žádný ústavní dodatek nezměnil ani nezrušil, obsahuje cíle, pro které existuje americká republika. Dvěma, které se zvláště týkají americké armády, jsou „zajistit společnou obranu“ a „zajistit požehnání svobody pro nás a naše potomstvo“. Obrana americké svobody je stále důvodem, proč americká armáda existuje.

Otázkou, které musí američtí politici a vojenští vůdci čelit, než budou řešit způsoby a prostředky (jako je počet náborů), je, zda se odchýlili od tohoto ústavně stanoveného účelu. Současná strategie národní bezpečnosti se zabývá obranou vlasti, ale americká svoboda je vedlejší téma a tato fráze sama o sobě neexistuje. Místo toho se zabývá svobodou v globálním měřítku a zabývá se tím, co je nejlepší pro svět, spíše než tím, co je nejlepší pro Spojené státy. Zavazuje národ k podpoře „každé země, bez ohledu na velikost nebo sílu, při uplatňování svobody činit rozhodnutí, která slouží jejich zájmům“. I kdyby to bylo možné, je to mimoústavní.

Navíc to přesahuje účel ústavy, jak tvrdili sami Framers, která měla „podporovat trvalé blaho této země, která je nám všem tak drahá, a zajistit její svobodu a štěstí“. To zní nacionalisticky. Ale americká ústava, na kterou přísahají příslušníci služeb a veřejní činitelé, je, správně pochopeno, nacionalistický dokument. I když se ústava zabývá záležitostmi týkajícími se cizích mocností, jako jsou smlouvy, obchod, válka a soudní působnost, ústava se plně zabývá dobrem národa, nikoli světa. Když „lid“ ordinoval a ustanovoval ústavu, neudělil národní vládě pravomoc utvářet svět podle obrazu Ameriky. Ústavně řečeno, stále ještě nemají. Žádný pozměňovací návrh nenařizuje ani neopravňuje USA podporovat globální demokracii na úkor vlastních občanů.

Svoboda obchodovat a obchodovat v relativní bezpečí je kritickou složkou americké svobody a do tohoto rozsahu americká svoboda vyžaduje globální zapojení. Ale tato angažovanost by se měla zaměřit na zachování americké svobody, nikoli na honění nejednoznačných a nedosažitelných cílů, jako je vštěpování „demokratických hodnot“ v každém koutě světa.

Pokud jde o vojenský nábor, možná existuje pouze „nedostatek“, pokud se armáda Spojených států snaží dělat více, než požaduje ústava. Možná, že pokud národ zaměří své vojenské úsilí na to, co je nezbytné pro zachování americké svobody spíše než na vměšování se do vnitřních záležitostí jiného národa, zjistíme, že současné náborové trendy nejsou tak hrozné, jak jsme si mysleli. Koneckonců, jádro armády George Washingtona tvořila malá skupina vlastenců, kteří se odlišovali od svých spoluamerických kolegů svou vytrvalostí a zvýšeným smyslem pro povinnost. Možná se toho od té doby moc nezměnilo.

Ještě důležitější je, že je pravděpodobné, že obnovený závazek k ústavnímu účelu americké armády učiní službu atraktivnější pro potenciální rekruty. Chtějí a zaslouží si skutečný a dosažitelný účel, aby stáli za obětí. Utopické sny o globální demokracii tento standard nesplňují. Privilegium sloužit jako obránce americké svobody a přenášet dědictví Washingtonu a jeho kontinentálních obyvatel je však každým kouskem věc, za kterou stojí za to bojovat.

Někteří, kdo si to přečtou, mě pravděpodobně obviní z izolacionismu, ale pokud můj argument pečlivě prozkoumají, zjistí, že neobhajují politiku globálního neangažování. Jednoduše souhlasím s Washingtonem a jeho kolegy tvůrci ústavy, jejichž zahraniční politikou nebyl izolacionismus, ale nezávislost. Odmítli podříditi americkou

suverenitu rozmarům cizích mocností. Udělali to, aby zachovali americkou svobodu pro potomstvo, jak to nařizuje ústava. Udělat totéž pro naše děti je velkou výzvou naší doby.

Andrew J. Bibb je důstojník pro strategické plány a politiku americké armády, který absolvoval řadu bojových a operačních nasazení. Jeho práce byly publikovány v respektovaných médiích, jako je War Room Army War College , West Point's Modern War Institute a US Congressional Record. Názory vyjádřené v tomto článku jsou názory autora a nemusí nutně odrážet oficiální politiku nebo postoj ministerstva armády, ministerstva obrany nebo vlády USA.